

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.	SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA SI TÉ VENT À SA FLAUTA.	Fòra Palma. Dins Mallorca.	{ 3 mesos... 0'85
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »		{ 1 any..... 3'25	
Un any.....	2'50 »		Dins Espanya.	{ 3 mesos... 1'00
Per dotzenes.....	0'45 »		{ 1 any..... 3'50	
Num atrassats des 2.ª tom... 0'05 »			A Ultramar y s' Etrangè...	{ 3 mesos... 1'00
Id. id. des 1.ª tom... 0'07 »			{ 1 any..... 5'50	

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

S' INTERÉS ES MALA BÈSTIA.

Visquèm y veurèm còses. Germanets: fa pochés dies que 'm trobava à una vila des plà, y un dematí vaitx presència un acte que me causá moltet de sentiment, perqu'era còsa que jo també l'havia passada, còsa que no l'olvidaré ja-may. Parl d' un entèrro. Passava jo per devant de l' Iglesia à n' es moment qu' arribava sa processó de dit entèrro, y 'm conmoqué en gran manera el veure aquell acompanyament, perque 'm recordava sa mòrt des méus estimats pares, que Deu Nostro Señó tenga en la santa Glòria. Quant passavan per devant jo, vaitx coneixe enseguida qui eran els parents méus pròcsims d' aquell difunt, perque no porían essè altres més que tres ó quatre homos qu' amb so capòt posat, à pesá de no fé fret, anavan darrera de tots, manifestant amb sa séua cara que havían plorat; però lo que més me conmoqué foren al passá ses dònnes, perque en vaitx veure tres ó quatre que de pena que tenian, à cadascuna d' elles les havían d' acompanya altres dues dònnes sostenintlès per devall des brassos, perque casi no podían caminá, tal era es séu abatiment. ¡Ay, Bon-Jesus! (vaitx dí jo) donau fòrsa y consòl, à n' aquestes pòbres donetes, perqu' es doló que tenen deu essè molt. ¡Oh, pòbres criatures, ja m' en fan de compassió!

Arribats que foren à devant des portal de l' Iglesia posàren es baul en tèrra, y els capellans cantàren un respòns y després de dit es *Pater noster*, es capellà que feya la capa prengué es solpassé y doná la bendició à n' el difunt; ets homos que duyan es baul el tornaren agafá y prengueren es camí des cementèri. ¡Oh, germans méus, allá si que foren ses bònnes! Aquells homos que representavan es dól se posàren à plorá al veure còm s' en duyan es cadavre; que era nada ménos que sa mare d' un d' ells y sògra d' ets altres; però en quant à ses dònnes, allò no tenia consòl, fiyets; capassos eran de fé plorá ses pedres els llaments d' aquelles criatures.

—Adios, mumareta, (cridavan totes;) adios, que ja no vos tornarèm veure pús may assegudeta à dins sa cuyna filant ó fent calsa. ¡Oh, Deu méu, jo no podré aguanta tanta pena! no, no es possible; jo em moriré de sentiment; no podré viure sense vos, mumareta.

Axò y moltes còses més deyan aquelles dònnes, qu' eran ses fuyes de sa difunta. Y ses nètes, qu' eran atlotetes, també deyan y cridavan:

—Adios, padrineta méua, ja no vos veurèm pús may ni mos contareu més rondayes. ¡Oh! tant còm mos feyeu riure quant mos explicavau de quant erau jove y festetjavau; sí, padrineta; ja no vos veurèm pús; ni mos donarèu més ses crostetes de pa que no poriau rohegá.

En fin; al veure tant de desconsòl no vaitx podè ménos qu' entristimè y caurèm ses llágrimas; la còsa tròp que no era per manco. Es vè que deyan còses qu' en altre ocasió hagneren fét riure; però hem de tení en conta qu' amb so gran sentiment que los dominava sòls no s' empatxavan de lo que feyan ni de lo que deyan.

Tant conmogut vaitx quedá, que deixant per un moment ses méues feynes, vaitx entrá à dins l' Iglesia amb so propòsit d' assistí à aquell ofici que s' anava à celebrá p' es descans de s' ànima de aquella germana nòstra. Y en efecte, vaitx entrá mesclantmè amb sos de s' acompanyament.

En es portal de l' Iglesia hey havia dos homos que donavan una candela à tots els qu' anavan passant; lo que feren també amb mí.

Quant vaitx essè dedins, em vaitx asèure à un banch d' una capella y d' allá vaitx veure ben bé ses cerimònies que s' acostuman fé en aquella vila.

Se doná principi à l' ofici, y després d' els *Kiries*, se cantá una *secuencia*, *dies iræ dies illa*, que no recòrt haverla sentida cantá milló en lloch, germanets.

Acabat s' evangèli anaren à s' ofèrta; els parents en es peu de l' altá, y ses dònnes à un d' els ministres que per tal objècte havia devallat allá ahont estavan elles; cerimònia que vaitx mirá amb molt

de respècte al veure aquelles cares tan sèries y tristes.

Acabat l' ofici se cantá un respòns general: *Liberame Domine de morte aeterna*, etc., y enseguida el *Stabat Mater Dolorosa* y sa primera lletania de difunts *Redemptor Deus miserere*, etc., etc.

Després de totes aquestes cerimònies s' axecaren tots y axi còm els qu' acompanyavan es dól à s' entrada à l' Iglesia anavan darrera, à sa sortida prengueren devant.

Tan prest dona fi aquella funció, vaitx sortí per un altre portal, anan' mèn tot depressa à fé una visita de molt d' interès.

Arribat à sa casa ahont anava me digueren que prengué *assiento* si tenia gust, qu' es señó era en es funeral d' una dòna de devant ca-sèua qu' havia mòrta y que no se torbaria en vení. Efectivament, es cap de poch temps vengué es señó que jo esperava, y després de saludarmós, em fé pujá en es séu estudi; mos assegurarem, y tractavem des nòstros negòcis, quant de repent sentírem crits de dòna tan fòrts y desaforats, que tots dos mos axecàrem còm à moguts per sa electricidat, y mos tiràrem en es balcó per veure allò qu' era.

¡Oh, germans méus! ¡Oh, Bon-Jesus! y quina sorpresa va essè sa méua al veure qu' aquelles dònnes que jo havia vistes à s' entèrro, que ploravan just Magdalenes, y que pensava estarían ja en es llit y en mans de metge, eren ses mateixes que movian aquell escàndol diguentse ses mil picardies!

—Polissona, (deyan ses fuyes de sa mòrta à sa madòna de la casa ó sia à sa nòra de sa mateixa difunta.) Sí; ets una polissona, pòca còsa, y pòca vergoña. ¿Te creus, no-ninguna, fermos creure que mumare no tenia més que tres dotzenes y mitja de llansòls? Quatre en tenia; sí, quatre. ¿Que no heu entens?... ¿Saps qu' ets tú?... Bé; val més callá, perque...

—Podeu dí, fiyetes; podeu dí quant vulgueu, no 'm fareu sortí es colós à sa cara, perque tan mateix es pòble ja sap que sempre heu estades unes renohueres y malcriades; y després que la vila no es molt gran y tots mos coneixèm.

¡Oh! quant aquelles tres se sentiren tan gròssa verdancada per ses oreyes, que los donà sa cuñada, s'axecaren còm à tres furies acostantsè à ella còm per pegarli.

Llavònses s'axecà s' homo d'aquella, y germá de ses tres, y agafant un tronch los digué:

—Sa primera que s'atrevesca à posà sa má demunt sa méua dòna, d'una troncada li faitx botí es cervell, si es que 'n té, à deù passés enfóra. ¡Còm es vetla-rellissa! Sortiu d'aquí, pòques vergoñes. ¿Abont s'es vist may escandalisá es veynats moguent tant de renou per tan pòca cosa?

—¿Saps perque parles axí? (respongué una de ses germanes amb més veri qu'un escorpí.) Perque estás dins ca-téua; y perqu' es nostros homos son uns... *butxaques*. Sí; per axò l'alsuras tant.

—No, fiyetes, no. Jo parl axí perque em sòbra sa rahó, y es vòstros homos callan perque coneixen sa pòca rahó que vòltros teniu per xillá tant; perque dat cás fos vé que sa nòstra mare hagués dit que tenia quatre dotzenes de llansòls, perqu'ella axí heu pensás, y ara no 'n apareguen més que tres y mitja, ¿trobau vòltros que per un llansòl y mitx que podria tocá ménos à cadascuna, valdría la pena de mòure tant d'escandol? ¡Oh! no sé còm no estau empagahides. ¿No veys que donau motiu perque parlen de vòltros?

—¿Y qu'es lo qu' han de dí de nòltros? ¿digués?

—Que sou unes renohueres, còm vos han dit altres vegades, y afegirán ara que teniu pòca vergoña. Sí; perqu' encara sa nòstra mare está demunt sa tèrra y vòltros ja vos barayau p' es quatre drapets qu' ella ha deixats.

Amb axò s'axecaren ets homos y digueren:

—Cuñat; nòltros mos n' auirèm, y demá, si mos cau bé, tornarèm y arretglarèm lo que s' haja d' arretglá.

—Ben fet, (digué es cuñat,) però axí mateix vos ne podeu dú ses claus de per tot, si voleu.

—Cap clau volèm, (respongueren.)

Y girantsè à ses dónes, amb més serietat qu'un *alcalde de barrio* quant es vòl doná importancia, les digueren:

—Vaja, vòltros, à ca-nòstra teniu ses feynes.

S'axecàren en seguida més inflades que calapots, y varen essè partides sens badá boca, y *con el rabo entre piernas*, còm devegades diuen. Se conexia que aquells homos no eran *butxaques*, còm elles havían dit, sinó homos que sabían dú es calsons, qu'es lo qu' haurían de fé tots.

Tan prest s'en anàren, tancàren sa pòrta y sentírem enseguida còm aquell homonet se posà à plorá; se conexia qu' era un bon fíy.

Quant mos tornàrem assèure, vaitx contá à n' aquell seño còm jò havia pre-

senciat s'entèrro d'aquella veynada y assistit à sa missa de *Requiem*; y qu' estrañava molt lo qu' acabavem de veure; perqu' havent vist en aquelles dónes tan apesadumbrades y tan decaygudes, que per podè caminá les havían de sostení p' es brassos, pensava que ja estarian en es lit.

—¡Cá! (respongué aquell seño.) Axò aquí es veu espèsses vegades; casi, casi, que vé à essè còm una mòda axò de plorá p' es carré y mòure molt de renou per dins sa casa; y tant es axí, que nòltros ja no 'm feym cas; perqu' hem vist que per una cadira sense barrerons y amb so cul esfondrat se son dites ses mil brutós y no se son tornats à saluda pús may, pares, fíys y germans. ¡Oh! y quantes devegades s'es vist també qu' encara es estat es difunt à dins sa casa y ja se son barayats perqu' es testament no es estat fet à gust de tots. Amb una paraula: aquí, seño, n' hi ha moltets que 'n matèria d'interés *idolatreu*, y per tal motiu veurá vòstè varies families desunides; y no crega que sia no més axò amb families de pòca fortuna y pòca instrucció; sinó qu' heu veurá també en families d'aquelles de roñó clòs y que pretenen de cames primes.

—Axò es trist, seño; però qu' hey farèm.....; *s'interés es mala bèstia*. Y ara em permetrà, seño, el que li fassa una pregunta.

—Que diga; vòstè es molt dueño.

—Ydò, lo que li vuy dí es: tan prest s'es acabat l'ofici y comensades ses absòltes, he vist una partida de seños que hey havia dins una capella, han prèes es capell, que tenían tois à demunt l'altá, y s'en son anats à dins la sacristía y no son sortits fins qu' els capellans acabavau de cantá el *Tota pulcra* en es peu des presbitèri. ¿Perqu' es qu' hey son anats?

—¿Perque? per fumá un xigarret y conversá una estona.

—¿Còm? ¿Per fumá? ¡Oh! axò si que may heu havia vist. Lo qu' es per Ciutat no s' usa.

—Jo li diré, seño; hem de tení present que per ses capitals ets homos se sòlen dona un tò mes grave, maldament sian mossons; però aquí, còm tots mos coneixèm hey ha mes familiaritat y es fan ses còses amb sa majó *sans façon*.

—Seño; jo no tròb axò de lo més fi; però..... qu' hey farèm, *tèrra que vas usansa que tròbes*.

UN RONDAYÉ.

Ja qu' ha bastat tan poch per alarmá els ciutadans un parey de vegades, sense haverbí motiu per tant; considerám del cás es publica una poesia que fa temps trohàrem, descriptiva de lo que passá à dins Ciutat amb so Còlera del any 1865; perque sempre es hò prevení desordres en temps.

Caygué dins ses nòstres mans sense está firmada, y la reprobubim sense intenció d' ofendre à cap persona ni à cap corporació, sinó tal còm la varem recohbí. per sa bòna enseñansa que pòt proporcionar à tothom.

SA GENT DEL COLERA; L' AÑY 1865.

DÈCIMES.

Ja estám bons amb lo que passa
A Mallorca avuy en día.
Còm que tengan s'agonía
Tots els mallorquins en massa.
Y es mal es que no hey veitx trassa
Ni medicina segura
Per posarbí compostura.
Vos dich que 'n veurèm de gròsses,
Si es còix no se pòsa cròsses
Y es hò de sa pò no 's cura.

¿Que s' han fèt ets hòmos braus
Qu' amb sa passetja en sa má
A n' aquell famós romá
Eeren tròssos tantes naus?
¿Aquells que ja may esclaus
De ningú essè consentiren;
Aquells que sempre moriren
Còm à valents? ¿Per hont son?
De quatres per aquest mon
Un mes fa que tots fogiren.

Totduna que se va dí
Es Còlera es dins Ciutat,
Còm un gatet escaldat
Tothòm de Ciutat fogí.
Còm si ja vengués la fi
Del mon, la gent s'aturulla;
Surt de Palma còm-se-vulla,
Carros y cotxos remòuen,
Y tots els camins comòduen
Còm si fòs día de bulla.

¡Ay! Pòchs foren qui 's quedaren
D' els qui 's devían quedá.
Los més s' en varen aná
Y sos devers descuydaren.
Molts al fugí no deixaren
Un que sos deutes pagás;
Y el pòbre se vé en es cas,
Tenguent sa feyna entregada,
Per passá fam tal vegada
De que sa pèste el tocás.

Jò sé d' un trist menestral
Qu' abans de partí es seño
Tengué sòrt de trobarló
Per durli es conta total.
Y éll li digué: «Per Nadal
Lo que 't dech te pagaré;
Lo qu' es ara no heu puch fé
Maldament te còst no uy,
Perque en el día d' avuy
El qui té doblés, los té.»

Un seño sé qu' agafá,
Per no faltarlí p' es bech,
Mil duros dins un talech
Y à una vila s' en aná.
Al Batle envía à cercá
Y li mana qu' acordon

El terme, y per rès del mon
Deix passà rès. Ses resultes
Que puga sofrir en multes
Totes de son conta son.

Un altre en sé qu' a sa porta
No hey deixa acostà ningú;
Y si ha de parlar amb qualeu,
De lluny, de lluny, amb veu forta
Li diu no més lo qu' impòrta.
Maldement que sia pòch
Lo qu' ha de rèbre, en cèrt llèch
Qu' hey ha posat una ròca
Heu fa deixar, y no heu tòca
Que no n' haja passat fòch.

Un altre lluny de Ciutat
Hey té una gran possessió,
Y allà va amb un carretó
De que-viures carregat.
Tòduna qu' es arribat
Cauen malalts dos infants,
Y éll fent manades y espants
De tal manera es retgira
Que fuitx amb una cadira
Dalt sa muntaña, amb dos pans.

Un altre en es puitx més alt
Cren está segú del tot,
Y allà s' hi tira amb un bot;
Y arribat, cau ben malalt.
Se creya qu' en essé dalt
Ja es mai el respectaria.
¡Ay, Deu meu! Qui en Vos no fia
Corre y tresea ben debades
Si Vos li teniu señaes
Ses hòres de sa agonía.

¡Ay! Tal es es desconcèrt
Qu' hey ha per dirhó amb un mot;
Que se prescindeix de tot,
De tot, de tot, y es ben cèrt.
Fins y tot sa mòda es pèrd
Des capell y es mirinách.
Ses dònes van còm un sach,
Sa qui dú dól ja no es para
Si sa saya es nègre ò clara
Ni si es coló de tabach.

Ets hòmos per lo mateix.
Un seño ben estirat
He vist aná carregat
Amb dues lliures de peix.
Y un que prenía gran greix
De tení cotxo y cotxé,
Y son ávi cavallé;
Y mostrava s' escut d' armes,
A ses primeres alarmes
De bastaix el veren fé.

El seño Governadó
Qu' arribant, ja es primé dia
Cent mil visites rebía
D' un seño y altre seño
Que dientli: «Som servidó.
Vostè man,» y altres ramells,
Cercavan destinos bells
Que los donás Señoría,
Ha arribat en tan mal dia
Que no ha trobat ningun d' ells.

Perque son lluny de Ciutat,
Sense sèbre per hont paran,
Molts d' aquells que l' empenñaren
Per tenir autoritat.

Hòmos que sempre han donat,
De paraula, moltes pròves
D' essé valents, y ara nòves
No'n saben d' ells. Segons diuen,
Se calcula que tots viuen
Amagats per dins ses còves.

(Acabará.)

XEREMIADES.

LLUCH.

Sa devoció gran qu' han tengut sempre els mallorquins a sa séua patrona Nostra Señora de Lluch, encara no s' es aminvada, còm creyan molts. Sa peregrinació de diumenge passat en nombre de més de dos mil persones axí heu ha demostrat a tothom. S' está situat es Monastèri de Lluch a dins montañes y es no essé visible de sa part des plá, fa que no se pens amb ell tant soviut còm s' hi pensaria si fós visible de molt enfòra, còm heu es el de Monserrat a Catalunya, ó si estigués dins sa capital còm es del Pilá de Saragossa. Tenguent present aquesta circumstancia, nòltros ignorants, trobam que no seria fóra de propòsit s' arbitrà un mèdi que 'l fés visible de tota Mallorca, y es milló de tots creym que fora es qu' anam a proposá.

Devóra Lluch y a sa part d' Inca hey ha un puitx molt veynat d' es Monastèri, que té una figura piramidal ó cónica, y qu' acaba, dalt de tot, amb un plá que pareix fet apòsta per sa naturalesa per serví de base ó peana a una estátua. Bó seria es construhí demunt aquest plá, una figura colossal de la Vèrge de Lluch que fos visible de tota Mallorca. Altres ecsemples hey ha d' estátues iguals; es francesos tenen la Mare-de-Deu de *Puy de Dome* qu' está posada d' aquesta manera a sa veneració de tot es país. Ets italians tenen també a sa vorera d' un lago, un' altre estátua colossal de Sant Carlos Borromeu.

Nòltros creym qu' aquesta figura sería bõna de axeca. Tenguent un petit mòdèlo ja distribuït en filades, y de forma ben estodiada per facilitá sa séua construcció, creym que la podriam fé de mampostería ó sillería ó de planxa de ferro, buyda per dedius y que poria tení més de cent pams d' altaria. A s' interió de s' estátua podriam está escrits es nòms de tots aquells qu' amb sos séus donatius haguessen contribuït a sa séua edificació. Aquesta estátua podria fé recordá en tot temps s' ecsistència d' aquell Monastèri y sería un punt de mira magnífich per fé coneixe a tothom sa situació d' aquest edifici; sense conta que fora un monument perenne de sa devoció que té Mallorca a s' invocació de Lluch.

Axó es còsa facil d' ecsecutá dins un sigle que dona ecsemples de tanta activitat y qu' ha donat pròves de no tení rès impossible. Un industrial totsòl fa

xemenèyes de doscents pams, totes de retjòles, y tots plegats no sebrém fé una figura de pedra de méns altaria? Tot es que, coneguda sa bõna intenció, y lo acertat de s' idea, digan aquelles persones amants de ses nòstres glòries, y desitjoses de creá atractius a Mallorca: «Endevant anam» y vos assegur qu' endevant anirém y veurém amb poch còst y amb poch temps una òbra que fora un d' els adornos més prehuats de s' illa.

*
**

¿Heu vist may qualche atlòt pòbre que no menja perque no té, que va mal begut, mal vestit y que aximateix creix y se fa gran y dú sa magró demunt tot es séu còs? Ydò axò es s' imátge de s' Iglesia nòva qu' axécan es pòbres veynats de s' Hostalet d' En Cañelles. S' Iglesia fa via, y puja sense referits, d' una manera magre y raquítica; tan magre que tenim pò que 'n vení es maltemp de s' hivèrn una glopada de vent no la s' en duga; y convendria ferm qu' aquest estiu al manco poguessen deixarla tapada per donarlí sa solidés possible.

Tot axò heu saben aquells pòbres vehins; més no pòden pús.

Amb aquest motiu algunes persones, qu' encara que no tenen un interés directe dins s' Hostalet, coneixen sa necessitat d' aquest caserío, han pensat arrambarlós una espatleta per ferlos costat, y amb tan bõna intenció òbrin dins L' IGNORANCIA una suscripció de almoynes pe ses òbres d' aquella Iglesia, creguent que totes ses persones de bòn cò se farán escriure a sa siguent

LLISTA de donatius y suscripcions pe ses òbres de l' iglesia de s' Hostalet.

	De tòduna	y per setmana
B. de A.	10 ptes.	0'25
T. T.	5	0'10
Un devòt	50	0'00
Un menestral.....	»	1'00

Es quí vulgan contribuï d' una manera ó s' altre, pòden servirse deixá es séu nom apuntat a sa botiga d' els hereus de Don Gabriel Rotger, Cadena de Cort, n.º 11; y ja hey haurá qui pas per ca-séua, autorisat per rèbre es donatius.

*
**

¿Teniu noticia d' es Banch vitalici de Catalunya? Ydò, heu de sèbre qu' es una societat molt acreditada, que té es séu representant aquí, a Mallorca, y qu' assegura es porvenir de totes ses persones esposades a quedá pòbres per mòrt d' els séus pares ó des séus homos ó des séus infants.

Sempre veureu qu' aquella persona qu' es més necessari dins una casa p' es guañy de una familia sòl essé sa que se mòr. Axò se comprèn perqu' es ella sa qu' aguanta es feix y sa que passa més pena. Sa mòrt d' aquesta persona regu-

l'arment trastorna aquella família que dependia d'ella y aquesta Societat fa que sa séua falta no sia tan sensible y que segueixcan ses còses còm si encara visqués. Vat' aquí perque se diu qu' aquella Societat assegura la vida. Qualsevòl persona que sia previsor y vulga assegurar-se pòt demaná informes à Don Lluís Pons, carré de Sant Sebastià, n.º 10, à Palma, qu' es el representant de dita Societat.

*
**

Saludám à un nòu compañoer qu' es nat dins Felanitx amb so nòm de *El Felanitense*.

Que cont amb so nòstro camvi y Deu li dó molts anys de vida y prosperidat.

*
**

Hem rebut de visita à sa nòstra Redacció *La Prensa*, periòdich literari de Sevilla, que recomanám à n' els nòstros subscriptors. Avuy mateix li tornam sa visita oferintmòs còm à bòn compaño. Sa séua redacció está en es carré de *Sierpes*, 95.

*
**

No hey ha rès més agradable, més sà y més de mòda al dia d' avuy, que s' arambar-sè à sa vorera de mà, despuysar-sè y prendre un bañ natural. Axò es comoditat de totduna y una lladriòla de salut pe s' hivèrn qu' ha de vení. Y si quant un surt des bañ prèn qualque còsa per forrarsè es ventrey y espassarlí sa gana que té, encara li vā milló.

Aquesta satisfacció qualsevòl la se pòt prendre amb tota comoditat, gracies à s' Establiment que pòsa cada any à sa Portella Don Francesch Llompart.

*
**

Es camí d' es Coll d' en Rabassa quedarà destruhit dins poch temps si s' tren-cadós de pedra segueixen fent lo que vòlen, sense subjectarsè à cap retgla.

No solament trèuen mitjans fins à sa mateixa vorera d' es camí, sinó que s' escarpant fondo que deixan li donan pèu de murada à s' en revés, fent còva. Un dia qualque carro, Deu no heu vulga, hey tendrà una desgracia, y llavò s' Ajuntament hey dictara ordres. Quant tendrèm es cap batut mos posarèm sa cervellera.

A MON APRECIAT MESTRE DON JAUME LLUCH.

Quant era petit, fa estona,
Amb vostè à escòla venia,
Per sèbre; que lloch no ocupa
Segons ses persones diuen.
Bé m' en recòrd d' aquell temps
Que tota sa méua ditxa,
Era es sèbre ses lliçons
De Gramática ò Doctrina;
Que tota sa méua glòria
Era podè passà llista,

O aná à n' ets atlòs petits
Y enseñarlòs sa cartilla,
Y que no més suspirava
Per passà à sa secció quinta;
Pensantmè que ja amb axò
Plèna d' òus la Sèu tendria.
Bé m' en recòrd d' aquell temps
Que còm qu' esperá el Mesías,
Esperava que vengués
De Sant Jaume es gloriós día,
Per podè fé un bòn rehòl
O també qualque corrida
De tòros, sense mirá
Si esquinsavam sa camia,
O si tombavam un banch
O qualque tintè rompiam.
Llavò, vostè heu sap ben bé,
Jò encara no comprenia
Lo qu' era un mèstre d' escòla
Lo qu' era *empleo* tan digne;
Lo qu' era instruhí ets atlòs
Amb sa ciència més precisa
Per arribá à essè persones
De bòn costums, y riques;
Sinó amb doblés, en virtuts
Y també en sabiduria.
Lo qu' es un mèstre d' escòla,
A n' aquí es pares confian
Es fiys perque los enseñy
Tot quant sèbre necessitan;
Y ell carregat de paciència
Y catxassa tot lo día,
Lo qu' está cansat de sèbre
Los enseñy y los explica.
Ell qu' à tots es séus deixebles
Còm à segons fills estima,
Y es per ells un segon pare,
Y per ells se destexina.
¡Benhaja es mèstre d' escòla!
¡Benhaja el qui l' aprecia!

Ara que ja he tornat gran
(No vuy dí qu' hòmo ja sia,)
Però de totes maneres
Ja m' comèns à alsá una mica
De sa terra, y en que no vulgan
De mitx pam ja pas sa mida,
O axí al manco m' ho digueren
Quant vaitx corre, enguañy, sa quinta.
Ara, yddò, comèns à sèbre
Lo qu' un mèstre es sacrifica
Lo que fá y sa gran constancia
Que te tot un any de tira
Per fé comprendre à caps-huyds
(Que no crech que plèns estigan
De lliçons, sinó de jòchs,
A n' aquella edat petita)
Ses ciències que los enseñy,
Ses lliçons que los explica.
Ara m' en recòrd ben bé
D' aquells venturosos díes,
Qu' amb vostè venia à escòla.
Que tornassen jò voldria
Y no pensaria en rès
Més qu' amb esperá es séus díes
Per dirli mottes vegades
Que molts anys amb salut visca.

A. M. P.

Diada de Sant Jaume.—Any 1883.

PETAQUES.

S' en ha rebut un preciós
surtit en classes fines,
còm son en pélls de Rus-
sia, Australia y cocodrillo,
à sa tenda d' Articles d' Escritòri y
Dibuix d' els hereus de Don Gabriel
Rotger, Cadena de Cort, 11.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Na Creus se creu que sa creu es d'ò.*
SEMBLANSES.—1. *En qu' hey ha cé.*
2. *En qu' hey ha Creus.*
3. *En qu' hey ha Planas.*
4. *En qu' hey ha Sastreres.*
XARADA.....—*Bis-be.*
PREGUNTES.....—1. *Es capità Mayet.*
2. *Sant Juan bautisant à Cristo.*
3. *Adan.*
CAVILACIÓ.....—*Alcozer.*
FUGA.....—*Boca que no parla Deu no l' òu.*
ENDEVINAYA.—*Es pensament.*

GEROGLIFICH.

BIEL.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assemblan es llinatges à Lluch?
2. ¿Y ets oficis à n' es llinatges?
3. ¿Y es peixos à ses barberies?
4. ¿Y ets impressús à n' es dibuxants?

F. DES MOLINÁ.

XARADA.

Es un arbre sa *primera*;
Sa *segona* un animal;
Una nota sa *tercera*,
Y amb so *tot* hey fas caudal.

A. F.

PREGUNTA.

1. ¿Que demòstra à un matemàtib sa particularitat de qu' un número, qualsevòl sia, acàpia en 2, ò en 3, ò en 7 ò en 8?

CAVILACIÓ.

RITA SUEG

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

ENDEVINAYA.

Una señoreta
Balla dins un plat
Du cotilla verde
Y vestit morat.

(Ses solucions dissapte qui cè si som nius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Suot Arrabalench:—Ses dècimes que mos envia, compòstes per Don Guilem Ròca (a. e. s.) à imitació d' unes altres de *La vida es Sueño*, sortiren já à n' es nùm. 27 de L' IGNORANCIA. Ja vèu que no hey ha cas. AXI mateix gracies.
En Pere:—Es trianguls rebuts ja han estat publicats. En fassa d' altres.

28 JUNIOL DE 1883.

R stampa d' En Pere J. Gelabert.